

KAROLINA FRANCOVÁ

ARIEN

M. F. Higer

Karolina Francová

Znávala jsem Ariena...

Noc první

Znávala jsem Ariena – nejmocnějšího z mocných, chladného muže temných tužeb, jemuž v žilách kolovalo čisté zlo. Viděla jsem ho zabíjet, ničit a mučit. Dívala jsem se, jak stojí na otevřené pláni a dlouhé vlasy a vlající plášť mu plní bouře, která srovná se zemí celá města. Za zády mu kráčela armáda přízraků tak strašných, že o tom ani nelze mluvit. Spatřila jsem mnoho krve na jeho rukou a často jsem hleděla do té krásou obdařené tváře a prosila, ať ji osvětlí aspoň trochu soucitu a porozumění.

Jenže krev není voda a všichni vědí, že jeho krev byla zkažená od narození.

Přivedli mě k němu, když se mi poprvé objevilo měsíční krvácení. To mi bylo čtrnáct a jemu patnáct let. Už tehdy to byl hezký chlapec, vysoký a plný síly. Tmavé vlasy mu padaly až k pasu, ale svazoval si je několika širokými stříbrnými kroužky nebo je spoutával pod čelenkou s ostrými trny. Měl světlou a nedotčenou pleť, napínala se hladce a sametově přes rysy, které dokonalostí až vyrážely dech. Držel se vzpřímeně a hrdě a hlavu nosil pyšně zvednutou. Ruce si stále chránil před mrazem i před zraněním, ale když si stáhl rukavice, přála sis, aby se tě dotkl. Jemně, a přece pevně a rozhodně, jako jimi lámal vaz kořatům. Tak nádherné to byly ruce, nepoznamenané těžkou prací, čisté a hladké, se štíhlými a obratnými prsty. V jejich pohybu jsi nacházela právě tolik citu, kolik chybělo

jeho duši.

Ale jak už jsem řekla, teprve v jeho očích na tebe čekalo to pravé peklo. Stačilo, aby na tebe upřel chladný pohled, a zachvěla ses hluboko v nitru neznámou touhou a strachem. Jako by na tebe skrze něj hledělo něco mnohem staršího, zkušenějšího a nelidského. Byl ještě mladíček, a už před ním i ti nejsilnější muži padali na kolena a třásli se hrůzou.

A to byl teprve zárodek toho, čím se stal později.

Nemohla jsi ho nemilovat, a musela jsi ho nenávidět. Nikdo z nás ho nemohl pochopit. Taková už je lidská přirozenost, že co nechápeme, toho se bojíme, a čeho se bojíme, to nenávidíme. Často si kladu otázku, jak asi on hleděl na nás. Co viděl? A co si přál vidět? Naše kletby ho netrápily, ale ani se jim lehkomyšlně nesmál. Naše zášť ho neděsila, ale ani ho netěšila. Náš strach ho nemrzela, ale ani nebažil.

Vím ale jistě, že ať už jsem ho víc milovala či víc nenáviděla, nezapomenu na něj do konce svých dní.

Toho rána tehdy – pro mě už před dávnými věky – ze mě krev vycházela teprve druhý den, když jel kolem jeho otec Sinni. Seděla jsem na zápraží a tloukla máslo. Zabušila kopyta, v zatáčce jsem spatřila obrovského černého koně a na něm vysokého muže tmavých vlasů a ostrých dravčích rysů a matka už mě popadla za paži, zvedala mě ze stoličky a posílala dovnitř. Samozřejmě jsem poslechla. Přestože jsem ho nikdy předtím nespatriła, poznala jsem až příliš dobře, kdo přijíždí.

Bála jsem se, to ano, ale zase ne moc. Byl krásný jarní den a myslela jsem si naivně, že za slunečního svitu stíny nad lidmi nemají žádnou moc. Takže jsem se přitiskla ke stěně vedle okna a nenápadně vyhlížela ven, abych si ho mohla pořádně prohlédnout. Už jsem si představovala, jak to budu vyprávět ostatním děvčatům odpoledne na návsi. Samotný

Sinni, tak daleko od hlavního města, přímo před naším domem, jen krok ode mě.

Jezdil vždycky sám – jako později i Arien. Nepotřeboval žádnou ochranu, protože i kdyby se nějaký šílenec odvážil na něj vztáhnout ruku, uměl se sám ubránit lépe, než by to svedla stovka mužů ve zbroji s blyštivými kopími a meči. Stačil jediný pohyb paží a naši chalupu by pohltila země.

Projel okolo tryskem, jako když vítr sviští nad úžinou. Zableskly se stříbrné ozdoby, zazvonily podkovy, zavlála černá hřiva a vlasy a byl pryč jako přízrak. Už už jsem se chystala vyběhnout ven a podívat se za ním, když se úderý kopyt ozvaly znovu a já pochopila, že se vrací.

Zarazil koně před našimi dveřmi. Nádherné zvíře chvíli vzpurně tančilo a vzpínalo se, ale pak stanulo klidné jako socha a Sinni z jeho hřbetu svrchu shlédli na mou matku, jež klesla na kolena a neodvažovala se mu pohlédnout do očí.

„Máš dceru?“ padla otázka.

„Je mladinká, můj pane. Ještě skoro dítě,“ odpověděla matka a tím zpečetila můj osud.

„Právě takovou hledám,“ usmál se Sinni.

Jaktěživo jsem takový úsměv neviděla. Možná si myslíš, že mu kolem rtů vykreslil hluboké kruté vrásky, že odhalil tesáky jako šelma a z hrdla se mu vydralo krvelačné zavrčení. Ne, má milá, usmál se jako člověk, a přece jako stvůra, protože v tom úsměvu bys marně pátrala po troše pobavení, potěšení či citu.

Seskočil z koně a zamířil k domu. Ve mně by se v tu chvíli krve nedořezal. Tiskla jsem se zády ke zdi a ani nepomyslela na to, že bych se mohla někam schovat nebo prchnout. Kam také utéct a kde se skrýt před mužem jeho schopností? Vůbec jsem nezaslechla kroky a náhle už stál přede mnou. Vysoký černý stín, v jehož přítomnosti světlo pohasínalo.

Sklonil se ke mně a přejel svou tvář po mé, jako by do sebe chtěl nasát můj pach.

„Dokonalá,“ řekl pak. „Půjdeš se mnou.“

Já chtěla křičet, naříkat a prosit. Plazit se před ním po zemi, klečet a žebrot o slitování. Vzlykat a slzami mu skrápět nohy. Spínat ruce a zapřísahat ho, aby mě ušetřil. Rozhodla jsem se vzpírat a bojovat do posledního dechu. Prát se s ním, škrábat ho a kousat. Kopat kolem sebe a bít pěstmi. Plivat mu do tváře a rdousit ho, dokud nevyпусти duši. Ale on se mě jen dotkl a já sklonila hlavu a šla pokorně jak ovce na porážku.

Minula jsem matku, která ještě stále ležela na zápraží a plakala, ale nemohla jsem se s ní ani rozloučit. Aspoň ji naposledy obejmout a nechat se od ní pohladit a políbit. Sinni bez jediného slova vyskočil na koně, vztáhl ke mně ruku s jednoznačným příkazem a pak mě posadil před sebe. Ještě než vyrazil, shlédl naposledy na mou matku, odvázal od opasku měšec se zlatem a hodil jí ho k nohám.

A pak už jsme jeli. Nebo letěli? Kdo to může říct? Mně to připadalo, jako bychom se vznášeli na křídlech. Lehký odraz a pak let, hlasité zadunění a další let. Cítila jsem vítr ve vlasech, a přestože mě unášel vstříc smrti, poprvé jsem okusila pravou svobodu. Už jsem se nechtěla vzpírat. Chtěla jsem se poddat. Radostně jsem vykřikla a svěřila se pevné paži, která mě držela v pase, abych nepadla. Roztáhla jsem ruce a plachtila lesem a pak ulicemi města jako pták. Volná, navěky volná.

Vjeli jsme do parku kolem zámku a po cestičce vysypané zlatým a bílým pískem jsme dorazili až ke vchodu. Dva sloužící okamžitě otevřeli dveře a uklonili se, když nás vítali. Sinni seskočil z koně a ihned přiběhl muž, aby se o zvíře postaral. A my zatím vkročili do pohádkového obydlí.

Dnes si všichni myslí, že Sinni a Arien obývali černý hrad na útesech s vysokou věží spálenou úderem blesků, neustále ověšenou bouřkovými mračky. Ve skále prý byly vytesány hluboké a vlhké kobky, kde mučili své oběti a oddávali se

temnotám. Tak krátkou paměť lidé mají, že už zapomněli na nádherný světlý zámek s klenutými loubími, velkými okny a tisícem zlatých víček, obklopený zahradami plnými růží, potůčků, můstků a jezírek. Proč by také Sinni žil v zatuchlém, věky zčernalém hradě, když si díky své moci mohl vystavět pohodlné sídlo, jež by ho bylo hodno?

Prý se báli světla a milovali temnotu! Jaká lež, má milá. Milovali světlo a temnota jim sloužila, tak to bylo.

Sinni mě vedl chodbami, nad jejichž nádherou přecházel zrak. On sám té kráse nevěnoval ani pohled, ale já za ním jen klopýtala, jak jsem se ji snažila hltat očima. A pak jsme se vynořili ve skryté vnitřní zahradě zarostlé smutečnými vrbami a útlými rudými buky, s malou kašnou ve středu, v níž plavaly rybky modré jako sen. Nemohla jsem dál. Dýchal z toho takový mír a bezpečí, že mi to vehnalo slzy do očí.

U kašny seděl na zemi štíhlý mladík a zády se opíral o naleštěný mramor. Jakmile Sinni vešel, vztyčil se ladným, pružným pohybem. A tak jsem se poprvé setkala s Arienem.

Odložil knihu na obrubu nádrže a vykročil nám vstříc. Měl na sobě úzké tmavé nohavice a černou lesklou košili. Žádné šperky, ani jedna ozdoba, a přece ho dostatečně krásnila jeho moc.

„Něco pro tebe mám,“ řekl Sinni a postrčil mě dopředu.

Arien si stáhl rukavici, která mu k ruce lnula jako druhá kůže, a jemně se mě dotkl na tváři. Měl příjemně teplé prsty a jeho vnitřní síla mě donutila vzdechnout. Pak mi dlaní sjel na břicho a usmál se. Stejně bez citu jako jeho otec.

„Krvácející panna,“ pronesl tiše. „Takže mi to dovolíš.“

„Je čas, abys začal,“ přikývl Sinni. „Už se umíš ovládat.“

„Děkuji ti,“ mírně sklonil hlavu Arien.

„Dnešní večer bude vhodný,“ řekl Sinni. „Připrav se pečlivě.“

Odešel a já osaměla s Arienem. Znovu si mě prohlédl a pak mi pokynul, abych ho následovala. Neodvažovala jsem se

promluvit, i když jejich podivný rozhovor mi znovu nahnal strach. Možná si myslíš, že si teď s děvčaty večer u ohně povídáte hrůzostrašné historiky o temných čarodějích, ale to není nic ve srovnání s tím, co se o nich povídalo, dokud ještě žili. Srdce zaživa vyrvané z těla, panna znásilněná dábelským netvorem, lektvary z lidských očí a kůže? Má milá, to jsou jenom povídačky dobré k vyvolání příjemného mrazení v zádech. Vždycky, když s takovým povídáním skončíte, víte, že se vám nic nemůže stát, protože je to pohřbeno hluboko v minulosti, a kdo ví, jestli se to vůbec stalo. Já ale tehdy věděla, že takové věci se dějí, znala jsem lidi, kteří byli u toho, a už jako malá holka jsem viděla pár mrzáků, které Sinni propustil ze zámku, když už mu nebyli k žádnému užitku.

Chci prostě jen říct, že když jsem kráčela za Ariem, věděla jsem, že mě mohou potkat tak strašné věci, že by bylo lepší vrazit si na místě dýku do srdce. Ne snad, že by mi to nějak pomohlo. Zatímco pro normální lidi je hranice mezi světem živých a zemí mrtvých tak vysoká a široká, že přes ni druhou stranu zahlédneme, jen když se uprostřed hlubokého spánku vzneseme k výšinám, pro Ariana a jeho otce vždycky představovala sotva zídka, kterou snadno překročili, kdykoli si zamanuli. Kdybych svůj život ukrátila proti jeho vůli, našel by si mě a potrestal po smrti stejně jako za života. Ať už mě čekalo cokoli, nemohla jsem se tomu vyhnout.

Vešli jsme do další vnitřní zahrady obehnané kolem dokola stěnami zámku a vnější zdí. Časem jsem zjistila, že takových míst se tam nachází spousta. Nesčetná utajená zákoutí, skryté místnosti, tajné chodby, malé dvorky, zahrádky a nádvoří, podloubí a různé chrámy zasvěcené podivným bohům. Někdy se mi zdávalo, že zámek se trvale mění, jako by Sinni nikdy nebyl spokojen s jeho podobou nebo jako by jej stále přetvářel podle svých současných potřeb.

Toto místo nebylo tak kouzelně krásné jako to předchozí.

Zde mě neuvítala zeleň a kašna se zurčící vodou a uspávající klid. Ticho tam vyvolávalo napětí, jako by se každou chvíli mělo přihodit něco zlého, ze všech stran jsi čekala úder. Země byla posypaná tlustou vrstvou šedobílého popela, který se při každém kroku zvedal a vířil ve vzduchu. Uprostřed stála nádrž s hustou černou tekutinou. Pochybovala jsem, že by to mohla být voda. Stála líně jako sirup a ani vánek ji nezčeřil. Když k ní však přistoupil Arien, nahnala se k němu, takže hladina na jedné straně zřetelně poklesla, zatímco u něj málem přetékala přes okraj. Sotva zřetelně pohnul rukou dolů, dlaň rovnoběžně se zemí, a voda se zase stáhla zpět. Ale mě to tak vyděsilo, že jsem zůstala stát na dlaždicích lemujících popel a bála se udělat další krok.

Arien se překvapeně otočil.

„Pojď sem,“ řekl tiše.

„Prosím, neublížuj mi,“ dostala jsem ze sebe, i když doposud mě před prosbami uchránilo přesvědčení, že by k ničemu nevedly a mé postavení jen zhoršily.

Nemýlila jsem se, jako by mě ani neslyšel. Nevyhrožoval ani nepřikazoval, prostě se otočil zády a já cítila, jak nějaká síla vede mé kroky k němu. Po tváři mi stékaly slzy, ale nahlas jsem nevzlykala. Nebyla jsem tak statečná, spíš jsem se obávala, že by ho to mohlo popudit a přichystal by pro mě ještě o něco horší osud. Pokud můj osud vůbec mohl být hroznější.

Když jsem došla k němu, byla jsem celá ušpiněná od prachu, který se kolem mě zvedal, na jeho šatech však neulpělo ani zrníčko.

„Svlékni se,“ vyzval mě.

„Pane, prosím tě, buď milosrdný,“ zašeptala jsem.

Rozvázal a povolil tkanici u mých šatů a pak mi je stáhl z ramen. Klesly dolů ke kotníkům a já byla náhle bezbranná. Stejně snadno a jemně mě zbavil i spodního prádla. Z vlasů mi

vytáhl kožený řemínek, který je poutal, a pročesal mi je prsty, až se jako zlatý vodopád přelily přes ramena. Pak si přede mnou klekl a rozepjal mi pásky u sandálů. Vstal a ještě jednou si mě důkladně prohlédl. Spatřil prstýnek, který jsem dostala od babičky, a stáhl mi ho z prsteníčku.

„Pane, nic jiného nemám, neber mi ho,“ prosila jsem ho.

„Nebudeš ho potřebovat,“ odpověděl a jako by tak zpečetil ortel smrti. „Vstup do té vody.“

Ta černá hladina mě děsila, čekala na moje mladé tělo jako dravec, jako by toužila ho pohltnout a strávit. Přestože mi okraj nádrže končil u pasu, tušila jsem, že je mnohem, mnohem hlubší, že bych v ní mohla utonout a navěky zmizet.

Vzal mě za ruku a otočil mě čelem k plnému bazénku. A já poslechla.

Vím, že si teď v duchu myslíš, že ty na mém místě bys odmítla, ale je velký rozdíl snít o tom, jak statečně by ses zachovala, a skutečně neztratit odvalu, když tě nebezpečí jednou dostihne. A Arien v sobě měl moc, která ti nedovolovala mu vzdorovat. Vyzařovala z něj síla, takže i slepý viděl, že bude-li se vzpírat, bude donucen a k bolesti a trápení se přidá ještě ponížení a ztráta sebeúcty.

Voda nebyla tak ledová, jak jsem se obávala, a když jsem chodidly spočinula na dně, dosahovala mi právě k bradě. Hladina za mnou se zvedla, utvořila kápi a překryla mé vlasy a zalila mi obličej průhledným povlakem. Ponechala volná pouze ústa, abych mohla dýchat. Svět jsem viděla jako zamlženým zrcadlem a Arienův hlas ke mně dolehl změněný do tajemného odstínu.

„Nehýbej se,“ řekl. „Vrátím se, až vyjde měsíc.“

Sehnul se pro mé věci a odešel.

Dnes už ti nepovím, zda mi doba do jeho návratu uplynula rychle nebo pomalu. Vlastně to sama nevím. Každá jednotlivá minuta se táhla jako hodiny, ale hodiny letěly vpřed jako

vteřiny. Měřila jsem každý vdech a měla pocit, že to nikdy neskončí. Temná voda pronikla nenechavými prsty hluboko do mých útrob, vyplnila mi břicho a mrazila mě jako sama smrt, a přesto to bylo příjemné. Poddát se, zapomenout na všechny obavy, nechat se pohupovat a kolébat, tišit a laskat. Možná proto to uteklo tak rychle, že to bylo nekonečné, rozprostíralo se to všude a nikde. Vytrhlo mě to z mého času a světa a potopilo do šedé mlhy bez vnímání. Vše nezměřitelné, co okem nevidíš a ani jinými smysly necítíš, může být stejně neuvěřitelně dlouhé, jako se to může odehrát během mrknutí oka – a rozdíl nepoznáš.

Nevím, kdy přišel, ale najednou jsem si uvědomila, že už nejsem sama. Voda byla mnohem chladnější a světlá a jasná, průzračná jako horský potok. Stříbrné zrcadlo hladiny odráželo měsíční světlo v bílých záblescích. Viděla jsem své paže, jak plují vodním světem dole ladnými pohyby úhořů. Kolem mě se vznášela síť dlouhých vlasů, jako bych byla oděna do závoje nevěsty. A nade mnou se tyčily dvě temné postavy, jedna mladší obdoba druhé. Sinni a Arien. Slyšela jsem je jako ve snách, jako skrze šumění příboje.

„Věděl jsem, že bude dokonalá,“ pronesl Sinni. „Její nevinnost je zatím mocná a ničím nezkalená.“

Arien jen krátce souhlasně přikývl.

Sinni se vzdálil, ale viděla jsem, že zůstal opodál, v bezpečí na dlaždicích. Pravděpodobně si myslíš, že proto, aby Arienu pomohl, kdyby se cokoli nedařilo. Ale to jsi na velkém omylu. Usuzuješ z toho, že rodiče své děti obvykle milují a ochraňují, jenže mezi nimi to bylo jinak. Poznala jsem to pochopitelně až časem. Často jsem si kladla otázku, proč vlastně Sinni zplodil syna, když k němu nic necítil. Říkala jsem si, že snad toužil po následníkovi, ale k čemu by nesmrtelný potřeboval následníka? Nebo po pomocníkovi? Ale to by ho pak nenechal zahynout, naopak pomáhal by mu a chránil ho při prvních krocích. Možná

chtěl, aby ho někdo miloval, jenže to Arien neuměl. Dodnes si nejsem jista odpovědí. Třeba měl pravdu Arien. Sinni prostě musel mít někoho, kdo by za něj zkoušel nová a nebezpečná kouzla. Tomu by napovídal i ten můj první večer s nimi. Sinni tam stál, jen aby na vlastní oči viděl Arienovy chyby. Ne, aby mu pomohl, ale aby se sám poučil, a pokud to Arien přežije, aby poučil i jeho.

Ano, má drahá, ano, jsem stará žena a stále odbíhám od příběhu k nepodstatným věcem. Tebe zajímá jen, co se dělo dál. Ale co když se mi už chce spát a dopovím ti to až zítra, co? Co si počneš pak? Tak na mě nespíchej, nebo se to třeba taky nedozvíš nikdy. Je nás už jen málo, kdo pamatuje ty dávné časy. A jen já jediná jsem celou tu dobu prožila po Arienově boku. Není pro mě jednoduché vzpomínat, když minulost je plná hořkosti, tak buď trpělivá.

Bylo to odporné kouzlo, tehdy jsem si to aspoň myslela. Později jsem samozřejmě poznala, že se zdaleka nevyrovnalo jiným ohavnostem, které Arien páchal bez jakéhokoli svědomí či soucitu. Do čtyř rohů nádrže postavil čtyři mláďata od čtyř druhů – kotě, štěně, kůzle a jehňátko. A doprostřed každé strany posadil jednoho dravého ptáka – káně, poštolku, mladého orla a sokola. Ta zvířata musela být očarovaná, protože se vůbec nebránila a zůstala přesně na tom místě, kde je zanechal. Když se jich dotýkal, lísal se k jeho ruce, hravě se k němu tiskla a chtěla se mazlit. Jako by milovala smrt.

Arien se naposledy ohlédl na otce, snad u něj hledal ujištění, ale Sinni mu ani pohybem nenaznačil, že postupuje správně. Mlčky na něj hleděl, v očích chlad. Arien se tedy odvrátil, podstoupil od bazénku a pozvedl paže.

V ten okamžik jemný popelový prach vzlétl do vzduchu a zavířil kolem. Na chvíli zakryl bledé měsíční světlo, ale pak se ustálil jako clona kolem nádrže, v níž jsem stále ještě nepohnutě stála. Nade mnou se prašný závoj protrhl, odhalil

mě měsíci a přetvořil mě v sochu ulitou ze stříbra. Arien stál pyšně vztyčený ve vířících kotoučích, paže stále zvednuté a melodickým hlasem pronášel mně neznámá slova. Nabývala na síle, odrážela se ode zdí i od vodní hladiny, točila se kolem, létala a vzpouzela se, ale on pokračoval a tkal z nich kouzlo svou mocí.

Ano, i já bych si ráda jeho kouzla pamatovala a možná bych i podlehla pokušení a vyzkoušela si je, aniž mě osud obdařil jeho schopnostmi, jenže ten jazyk jsem neznala, a přestože jsem ho pak slýchala celá léta, nikdy jsem se z něj nenaučila ani slovo. Jako by sám volil, komu se dá poznat a před kým se utají. Neznělo to jako zpěv ani jako zařikávání bab léčitelek či modlitby kněží. Byla to řeč, která sama žila. Vše, co jí bylo řečeno, stalo se živoucí skutečností.

Nejsem si jista, jestli její pomocí mohl konat i dobré věci. Mnoho dívek dnes rádo poslouchá příběhy o jeho nevšední kráse, bohatství a síle a sní o tom, jak by se do nich zamiloval a pak ho přivedly na pravou a spravedlivou cestu, ale Arien mezi dobrem a zlem neviděl žádný rozdíl. Možná mohl konat dobro, ale rozhodně to nedělal. Na tom nic nezměníš ani těmi nejživějšími sny. A co se žen týká, i ty nejkrásnější ho nechávaly chladným.

Ale o tom teď ne. Vidíš, tentokrát ty odvádíš příběh z jeho určené cesty jenom pro vlastní potěšení. Jen se netvař tak překvapeně, i já byla mladá a snila jsem o stejných věcech jako ostatní mladá děvčata. A ano, připouštím, že i přesto, jak dobře jsem ho znala, snila jsem i o Arienovi. Ale teď si poslechni, jak to dopadlo ten večer.

Když se síly, které rozpoutal, trochu utišily a slily se do jediného mocného proudu, přistoupil Arien ke kotěti a dýkou s ostrou tenkou čepelí mu prořal hrdlo. Připadalo mi, jako by celý svět vykřikl, kouzlo zavířilo v prachu, ale stále se ještě drželo stranou. Arien položil mrtvolku tak, aby krev vytékala

do čisté vody, a směrem ke mně se začal šířit karmínový oblak. Když přistoupil k druhému rohu, už jsem věděla, co bude následovat, ale to štěně jako by se ho vůbec nebálo. Radostně vyštěklo a poddalo se jeho dotyku. Chtěla jsem vykřiknout, ale ústa jsem měla němá. Do vody se vylil druhý krvavý proud, o něco silnější než předchozí. Krev z kůzlete obarvila vodu do ruda a věc dokonalo dodělávající jehně. Stála jsem v krvavé lázni až po krk a dělalo se mi zle. Myslela jsem si, že teď je řada na mně. Arien seskočí do vody, obejmou mě jeho pevné paže a ostří nádherné dýky mě pohladí po hrdle.

Ale on místo toho zase odstoupil a začal pravidelným pomalým krokem obcházet nádrž. Ze rtů mu splývaly další jasné věty plné kouzel a moci a tkaly předivo kolem mě. Voda zakalená krví se začala zahřívát, její oheň mi sežehl paže i nohy, spálil záda, obtekl břicho a pak vstoupil do lůna. Nemohla jsem dýchat a každou částičkou své bytosti vnímala, jak ze mě spodem proudí krev. Voda se pročistila, i když zůstala rudá. Teď zářila jako vybroušený rubín, byla plná odlesků a světla. K tělům obětovaných mláďat se krouživě a v rychlém víru snesl zvednutý prach.

Arien vykřikl poslední slova. Čtyři draví ptáci se vrhli na čtyři mršiny – káně na kotě, poštolka na štěně, sokol na kůzle a orel na jehně. Zvedli se mocnými údery křídel a zamířili do čtyř světových stran. Z nádrže vylétlo rudé světlo a hnalo se v jejich stopách. Mě opustila bolest a zmocnila se mě slabost. Všechno kolem pohaslo a já se propadla do tmy milosrdného bezvědomí.

Když jsem přišla k sobě, ležela jsem umytá na čistém lůžku, oblečená do lněné košile. Nade mnou se skláněla asi padesátiletá žena. Jak mi tehdy připadala stará, a přece jsem teď dosáhla už téměř dvojnásobného věku. Někdy si říkám, jestli to není důsledek toho, že člověk svůj život na nějaký čas spojí s nesmrtelným.

Dala mi vypít hustý vývar a chovala se ke mně velmi laskavě, ale s jistým smutným soucitem, jako by mě už pohřbila. Pořád opakovala: „Takové krásné dítě, tak krásné dítě.“ Nu, měla pravdu, zdědila jsem po matce zlaté vlasy, pravidelný obličej a pleť bez jediného kazu. Už ve čtrnácti bylo poznat, že ze mě jednou vyroste opravdová krasavice, i když tehdy jsem si o sobě myslela, že se nikomu líbit nemohu.

Chtělo se mi spát, ale ona mi bránila: „Musíš vstát, dítě, Arien přikázal, abys za ním přišla hned, jak se probudíš. Víím, že ti není dobře, ale snaž se. Musíš za ním jít, nebo nás potrestá, a to přece nechceš.“

Dali mi nádherné šaty, nikdy předtím jsem nic takového neviděla, natož abych podobný oděv měla na sobě. Ani nevěsty u nás ve vsi se nevdařovaly v takové nádheře. Byly ušity z nadýchaného bílého hedvábí, s dlouhou a bohatou sukni a živůtkem přiléhajícím k tělu, a celé bohatě vyzdobené stříbrnou výšivkou. Vypadala jsem v nich jako nějaká princezna. Upravili mi vlasy a obuli mě. Stříbrné pásky mě chladily a líbilo se mi, jak vyniknou na dohněda opálených nohou. Žena z toho ovšem byla zděšená.

„S tím musíme něco udělat. Vypadáš jako pasačka. Snad se Arien nebude hněvat. Než tě příště uvidí, dáme tě trochu do pořádku,“ slibovala, ale já si z toho nic nedělala. Arien mě viděl, když mě jeho otec přivezl do zámku, špinavou z cesty, v lehkých šatech dlouhých jen ke kolenům, a nijak se kvůli tomu nezlobil.

A pak už mě k němu odvedla. Našly jsme ho v jeho pracovně, prostorné a vzdušné místnosti, kam obrovskými okny dopadala spousta světla a blankytné závěsy nadouval svěží vítr přinášející ze zahrad vůni růží. Věřila jsem, že ty šaty mi dávají nějakou kouzelnou moc, ale sotva se na mě podíval. Žena mi pošeptala, že mám čekat, dokud si mě nevšimne anebo mě nepošle pryč, a sama se vytratila.

Arien něco psal. Já tehdy psát neuměla, takže jsem obdivovala, jak snadno a rychle vede brk po papíře. Těch pár lidí, které jsem kdy psát viděla, kreslilo písmena pomalu a s péčí, ale on je črtal rychlými netrpělivými tahy. Plnila stránku jako záplava přicházející za jarního tání z hor do údolí.

Nemusela jsem ale čekat dlouho. Brzy papír odložil a podíval se na mě. Zatímco mě jeho kouzlo vyčerpalo, on zůstal svěží a plný síly. Pokynul mi k druhému místu u stolu. Nejspíš nečaroval, ale v tom gestu se skrývalo tolik půvabu, že jsem mu rázem odpustila všechnu hrůzu předchozího večera. Tedy odpustila bych mu, kdybych se ovšem vůbec odvážila cokoli mu zazlívát. Vlasy měl rozpuštěné a stékaly mu po zádech až k pasu a odráželo se v nich slunce, ale v očích zůstával chlad.

Posadila jsem se a snažila se skrývat rozechvění, v němž jsem se sama ještě nevyznala. Zřejmě to dělal schválně. Měl-li ochránit mé panenství, hodilo se mu, abych se zamilovala právě do něj, protože pak bych se zuřivě bránila každému jinému. Vyšlo mu to, rozhodně v těch prvních letech. Bláznivě jsem se těšila, až mě nechá znovu povolát, i když to s sebou neslo účast v různých odporných rituálech, bolest a únavu, protože to zároveň také znamenalo, že budu smět být s ním.

„Včerejší večer mě potěšil,“ řekl tak chladně, až jsem se obávala, že se mi jen vysmívá. Jenže on pokračoval: „Sinni teď jistě lituje, že mi tě dal. Pannu takové čistoty a nevinnosti nenachází každý den.“

„Děkuji ti, pane,“ hlesla jsem.

„Mrzelo by mě, kdybych si ji musel hledat já, protože ty bys zklamala,“ dodal. „Zachovej si svou čistotu a nic ti ode mě nehrozí. Ztrat' ji a tvá zcela jistě velmi bolestivá smrt bude první věc, kterou uvidí dívka, co tě nahradí, aby se poučila, Deshaiés.“

Znal mé jméno! Netušila jsem, jak a kde ho zjistil, vůbec mě nenapadlo, že si ho třeba prostě našel v mé hlavě. Ve své čerstvě probuzené touze jsem si myslela, že to ukazuje, že o mě má zájem. Jeho vyhrůžku jsem úplně přeslechla. A když přede mne položil babiččin prstýnek, zapomněla jsem na ni.

„Někam si ho schovej,“ řekl. „Přede mnou ho nenos.“

„Jistě, můj pane,“ přikývla jsem.

„Jmenuji se Arien,“ poznamenal stroze, „a přeji si, abys to jméno používala jako ostatní. Mé jméno samo o sobě znamená, že tu vládnu. Taková oslovení jako můj pane potřebují ti, co si svou mocí nejsou jisti. Já si jistý jsem a ty bys měla být také.“

„Ano, Ariene, odpusť mi,“ opravila jsem se, ale v duchu mě těšilo, že mu smím říkat jménem. Přestože ta žádost byla zahalena do pýchy a povýšenosti, já si hned namlouvala, že tak jen skrývá svůj zájem.

„A teď už jdi,“ propustil mě.

Samozřejmě jsem na jeho vyhrůžku nezapomněla navěky. Když jsem potkala Vyvyana, vybavilo se mi každé její slovo, a to o to víc, že mě téměř při každém setkání s ním pátil v zádech Arienův pohled. Ale v následujících letech to ještě nemělo být. To jsem ve dne v noci snila o temném muži, kterému jsem byla naprosto lhostejná.

Povolával mě často, ať už jsem krvácela nebo ne. Panenskou krev potřeboval jen občas, většinou mu stačila i jen prostá přítomnost nevinné panny. Stále znovu a znovu jsem ho omlouvala a ze všeho zlého, čeho jsem byla svědkem, jsem vinila jeho otce. To on ho učil a vedl. To on nařizoval a káral. A Arien ho podle mě chtěl jen potěšit, chtěl od něj slyšet povzbuzení, ale buď si jistá, že pochvaly se mu nikdy nedostalo. Za svou poslušnost sklízel jen chlad.

Ano, samozřejmě, že jsem tehdy byla mladá a zaslepená podivnou, napůl kouzelnou láskou, jinak bych jistě mnohem dřív pochopila, že Arien se toho všeho účastní více než

dobrovolně a výměnou za svou poslušnost získává vědění a moc. Jenže jsem měla prozívat až za tři roky, v den, kdy Ariem svůj zrak namířil severovýchodním směrem do kvetoucího království Yersinu a kdy znovu opakoval kouzlo, které si kdysi vyzkoušel s kotětem, štěnětem, kůzlem a jehnětem.

Tentokrát však ve čtyřech rozích bazénku uprostřed popelného pole seděly čtyři děti, sotva tříleté – syn sedláka, řemeslníka, obchodníka a šlechtice. A na křídlech jejich smrti se smrt rozletěla i do Yersinu. Černá smrt horší než mor, protože nezabíjela rychle, ale pouze ochromovala a nechávala svou oběť žít za hrozných bolestí. Tak Ariem získal své království, když současné už jemu a Sinnimu pohromadě bylo malé. Lid ho tam zavolal sám, aby ukončil to strašlivé utrpení, a já šla s ním.

Jeho čistá a nevinná panna, jež už dávno ztratila nevinnost duše.

Noc druhá

Á, to jsi ty, moje holčičko. Věděla jsem, že dnes zase přijdeš. Ostatní mě mají za starou pomatenou bábu, která blábolí stále tytéž nesmysly o velkých čarodějích, zlých kouzlech a temných plánech. I moje vlastní dcera mi kdysi naslouchala se shovívavým úsměvem a moje vnučka mě má vyloženě za blázna. Ale ty ne, tebe můj příběh zajímá a možná mu i uvěříš a pak snad ještě není vše ztraceno.

Ale nebudu zdržovat, obě víme, že dny se mi už krátí, a já ti chci povědět všechno, úplně všechno, abys znala celou pravdu, a ne ty smyšlenky, co potulní pěvci po večeři u krbu za pohár dobrého vína vydávají za skutečnost.

Vrátíme se spolu do Yersinu takového, jaký byl před sedmdesáti třemi roky. Ano, tolik let od té doby minulo. Přišla jsem do své budoucí vlasti jako sedmnáctiletá dívka po boku tehdy osmnáctiletého Ariena. Jestli však já v té době ještě pořád byla napůl dítě, on dorostl v hotového muže. O jeho dospělosti nebylo pochyb ani v patnácti, ale teď budil opravdový respekt. Zesílil a ramena se mu rozšířila, i když si stále zachovával pružnou a spíše štíhlou postavu. Tvář nosil hladkou a vlasy až do pasu, oblékal se do černé a skromně se zdobil stříbrem. Jeho ruce vynikaly citlivou jemností a pohledem dokázal zmámit jakékoli zvíře i člověka.

Nu, říkala jsem včera sice, že Yersin byl vzkvétajícím královstvím, než ho napadla Arienova zhoubná choroba, která zasáhla každou rodinu. Nemluvila jsem však tak úplně pravdu.

Yersin byl znám jako chudá země a jen proto žil v klidu a míru. Nikdo o něj neměl zájem a Yersin se na oplátku nestaral o své sousedy. Soustředil se jen na to, jak s přírodou svést vítězný boj a vydobýt si na ní dostatek jídla. Náš kraj leží na vysočině, kde se téměř žádná rostlina neujme. Lidé se živí pastevectvím a tkalcovstvím a tehdy všichni důvěrně znali bídu, hlad a zimu.

S Arienovým příchodem se věci změnilly a mnozí by dnes řekli, že k lepšímu. Jenže tak si tu dávnou dobu může dovolit posuzovat člověk, který v ní nemusel žít a denně se strachovat o život svůj a svých blízkých. Lidé v Yersinu byli vždycky svobodní, ale teď se z nich stali otroci, jejichž city a potřeby vládce nezajímaly.

Yersin za pouhý rok vyrostl v nejbohatší království. Doposud chudá půda začala plodit i třikrát do roka. Počasí se změnilo ve vlídné a dodávalo vláhu a slunce přesně podle potřeby. Arien pomocí svých schopností objevil naleziště drahých kamenů a jeho démoni je dobývali a brousili. Postavil silnice, přemostil řeky, opravil chátrající domy a dal lidem jídlo a teplo. Dohlížel na soudy i na správce a nemilosrdně trestal každé porušení práva. Vyhnal z lesů divokou zvěř a dvakrát do roka pořádal nádherné oslavy, které braly dech svou nákladností. Založil univerzitu a vybudoval síť škol. Stanovil povinnost vzdělání pro všechny děti od sedmi do třinácti let. Když si Yersinu všimly okolní země a na hranicích se začala houfovat nepřátelská armáda, povolal vlastní oddíly přízraků, duchů a netvorů a zahnal ji na útěk. A původní královský hrad přestavěl ve svůj vlastní zámek, který mohl směle soupeřit se Sinniho sídlem.

Jenže Arien si zároveň bral, stejně jako dával. Kdykoli potřeboval, ať to byla žena, muž či dítě, stádo dobytka či pole. A jeho temní a nelidští služebníci také. Možná si myslíš, že to byla pramalá cena za blahobyt a bezpečí, které Yersin získal výměnou, že nic na světě není zadarmo a lidé měli být